

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Ево нас, браћо и сестре, приближавамо се крају божићнега поста којим смо кренули у сусрет Богомладенцу Христу да дочекамо у духовној радости, да прославимо Његово свето рођење у Витлејему јудејскоме. Цео овај пост је пропраћен дивним богослужењима, песмама, духовним химнама у славу градушчега Богомладенца Христа.

Данас је друга недеља пред Божић која је посвећена Светим праоцима. Посвећена је дакле људима који су пре доласка Христовога живели вером у Христа. И то каквом вером? Вером која данас код нас хришћана не може нажалост да се нађе. Сетите се само праоца Аврама који је у старости добио једнога сина јединца и Богу обећао да ће од њега учинити велико потомство, да ће многи народи из њега изаћи. И када син Аврамов беше одрастао, каже негде око четрдесет година у то време, Бог се јавља Авраму и каже нешто просто немогуће: да свога сина јединца Исака принесе Богу на жртву. А вера Аврамова је била спремна и на то. Памтио је Аврам обећање Господа да ће од њега учинити велики народ па је веровао да Бог може из мртвих подићи син Исака. И заиста он се спрема са својим сином да иду на једну гору где је био жртвеник подигнут, да принесу жртву Богу. Понели дрва, понели све али жртве није било. Нигде овна, нигде јагњета и Исаак пита: „Оче, ту су дрва, ту је све али где је жртва?“ Аврам, можете мислити како је његовом срцу било, каже: „Синко, Бог ће се постарати.“ Кад су дошли на место одређено Аврам узме, веза сина и положи га одозго на дрва и замахну ножем да га закоље. А пазите, Исаак се не опири, Исаак се не брани. И он има ту веру као и његов отац Аврам, али у моменту када је Аврам показао спремност, онда је Анђео Господњи задржао његову руку и рекао: „Не дижи руку своју на дете.“ Окрене се у врзини тамо ован се заплео роговима, узме и принесе њега на жртву. Ко данас има такву веру, браћо и сестре?

Други пример других праотаца јесте спомен пророка Данила и три младића који су бачени у вавилонску пећ. Јер цар Навуходоносор вавилонски који је био одвео јеврејски народ у ропство, по седамдесет хиљада из Јерусалима, и наредио да се подигне један кип, дакле један споменик себи Навуходоносор и наредио да се сви имају клањати томе кипу. А ако ко неће то да чини онда ће бити бачен у пећ огњену. И међу његовим слугама нађоше три младића који одбише да изврше царску наредбу рекавши: „Ми се клањамо само Господу Богу нашему који је створио небо и земљу.“ Онда цар нареди да се ужари пећ, седам дана и седам ноћи јеложена и да онда ту тројицу младића баце у пећ. А они су веровали и били спремни на то. Веровали су да Бог може и од тога да их спасе. А и да не спасе, они су за Господа свога пострадали. Кад су бацили ове младиће у пећ, тај огањ из пећи који је требао да их у трену сагори све, испече их, он се показао као једна блага роса која освежава. Дакле ни трага није било од оне снаге огња који је припреман толико времена. Чиме су то ови младићи постигли тако нешто? Само вером у Господа свога. Веровали су они исту веру коју и ми данас верујемо, али нису знали, односно знали су обећање да ће доћи Месија. И они су живели вером у Његов долазак, у Њега који ће доћи. И по тој вери, иако нису тада имали пред собом пример Господа Христа и Његово Јеванђеље, они су живели по закону Божијем. И та вера њихова је била та која је њих спасавала и оправдавала. Зато се и каже у данашњем тропару њима: Вером праоца си оправдао. Дакле, Богу се обраћамо да је Он ради вере њихове њих оправдао и прославио. И они су се удостојили да из њиховог потомства се појави управо тај Месија у кога су они веровали, чијем доласку су се надали али нису дочекали да Га виде као што и каже у Светом Писму. Међутим вера њихова је њих спасавала. И ту веру Господ је Христос

дошавши на земљу проповедао преко Својих апостола, преко њихових наследника светих отаца до дана данашњег. А та вера је исто тако моћна као и код наших светих праотаца само ако је истинита, ако је права, ако је делотворна. Каже Господ у Јеванђељу: „Све је могуће ономе који верује.“ На другом месту каже: „Све што заиштете од Оца Мога верујући добићете то.“ Или каже: „Куцајте и отвориће вам се, тражите и наћи ћете и добићете.“ Дакле, опет вера. Много пута у животу своме на земљи док је Господ боравио, многа чудеса и исцељења болесника разних увек је постављао питање вере. „Верујеш ли да то могу учинити?“ И по вери молиоца чудеса су се дешавала, силом Божијом наравно. Али вера је била тај предуслов који је омогућавао да све то се дешава као и у Староме Завету. Апостол Павле каже, при крају свога живота који је много пропатио, претрпео, он је исповеднички рекао: „Добар рат ратовах, трку сврших, веру одржах.“ То је најважније. И ми смо позвани у рат. И ми смо сви крштени у Име Господа Исуса Христа. Ми смо се сви уписали у војску Христову. Наша је дужност да се боримо за веру праву. А кроз борбу за веру ми се у ствари боримо за своје вечно спасење, за Живот Вечни ради којег је Господ и дошао на земљу да људима дарује Живот Вечни.

Тако и данашње Свето Јеванђеље говори о великој вечери коју један цар припреми, позва званице. Многе не хтедоше доћи уз разне изговоре. Онда посла слуге своје поново на улице, међу раскршћа да кога код нађу доведу да се кућа напуни. Те слуге Божје које позивају на велику вечеру, на велику гозбу тога домаћина, тога цара, управо то су ови праоци који су и у своје време и нама данас пример праве вере. А Господ је припремио богату, изобилну трпезу за све људе, за све народе само треба се одазвати на то а не под разним изговорима одбијати да се појавимо на тој великој гозби. А ту је Господ поставио и каже: „Све је готово, трпеза је готова, све је постављено, само дођите, све је готово. Нема шта да радите, има само да користите оно што је на трпези.“ А тамо је све оно што је припрема нама на спасење и Живот Вечни. Ту је Господ донео све са Собом са неба на земљу, оно што је људима потребно и неопходно. И вечну истину и вечну правду и вечну љубав и вечни живот и даровао људима у Цркви Својој која и јесте та велика дворана где је трпеза постављена, све Свете Тајне и Свете Врлине да се ми православни хришћани њима користимо и тиме испуњавамо своју веру, претварамо је у делотворну јер каже на једном месту у Светом Писму да је вера без добрих дела мртва. Свети праоци су имали ту веру, показали су је и на делима, како Аврам тако и ова три младића и многи, многи други. То Господ и од нас очекује, браћо и сестре, да вера наша коју исповедамо, за коју се боримо, за коју ако треба и страдамо, да буде делотворна, да буде жива, да по тој вери живот наш управљамо. А шта треба да радимо речено је у оној заповести: *Љуби Господа Бога свим срцем својим, свом душом својом, свим умом својим и ближњег свога као самога себе.* Дакле, то су дела која Бог очекује од нас да покажемо љубав према Богу и љубав према брату, према потребитоме без обзира ко он био ако је у некој нужди, невољи треба да му пружимо помоћ уколико смо то у стању да учинимо. И тако и ми онда на крају нашега живота да можемо да поновимо са Светим апостолом Павлом: „Добар рат ратовах, трку сврших и веру одржах.“ Јер само са том вером, браћо и сестре, ми можемо достојно дочекати Богомладенца Христа, Његово свето рођење у Витлејему и са Њим живети овде на земљи, пратити Га у нашем животу и чекати Младенца да нас Он прими у Царство Своје Небеско.

То је данашња недеља, браћо и сестре, али ова недеља има још једно обележје бар у нашем српском народу. Ова недеља се зове Материце. У народном жаргону не помињу се никакви праоци али се помињу Материце. Вероватно зато што идућа недеља пред Божић

непосредно се назива Недеља Светих Отаца, па онда да не би и мајке биле ускраћене ова је недеља посвећена њима. Пре свега мајци свих хришћана Светој Богородици, онда нашим великим мајкама из рода нашега мајци Југовића, мајци Обилића, Светој царици Милицы и осталим светитељкама из рода нашега али и нашим рођеним мајкама. Ова је недеља посвећена и окићена дивним народним обичајем да деца вежу своје родитеље симболично а да се родитељи пре свега данас мајка, идуће недеље очеви, неким поклончићима деци одужују и одрешују. То је један леп обичај који просто украшава ову суштину коју ова недеља има о којој смо ми сада говорили.

Нека би Господ дао снаге свима нама да испунимо оно што Бог од нас очекује, да љубимо Господа Бога свога, да љубимо ближњег свога. Само тако ми ћемо се удостојити да будемо у Царству Христовоме тамо где се Свети праоци налазе и сви свети из рода нашега да са њима и ми слаavimo Оца и Сина и Светога Духа кроза све векове и сву вечност. Амин.

Бог вас благословио и срећна слава свим мајкама данас које су овде у овоме Божијему храму!